

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 674

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

4 agost 1934

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer**

**Telèfon 21160
BARCELONA**

Les setmanes socials

Durant els últims vuit dies ha celebrat les seves reunions a la bella ciutat de Niça, en plena Costa Blava, la Setmana Social francesa. Els temes estudiats ho han estat en forma de lliçons donades per mestres competents, i l'auditori ha estat el nombrós i selecte a què ja estan avesades les Setmanes Socials franceses. ¡Quin goig produeix aquesta regularitat en la celebració, per a la qual cada any s'escolleix l'última setmana de juliol; aquesta organització permanent, que mai no deixa que el culte per la Setmana s'afebleixi; aquella regularitat que porta els assistents d'una Setmana a la següent, sempre amb afany de sentir lliçons noves, donades per homes eminents en totes les branques socials! Això sol forma una Universitat popular, que els nostres germans francesos estimen i veneren. ¿I quin pit de catòlic francès no té avui un esperit social format, gràcies a la tasca persistent de les Setmanes Socials?

A casa nostra, on la continuïtat i la perseverança són virtuts poc menys que desconegudes, també tinguérem les Setmanes Socials, de feliç recordació. En celebràrem fins a sis, any per any, i ja en la de Pamplona sorgiren diferències doctrinàries, que arribaren a occir la institució en dany de tothom.

¿Quants anys hem passat sense estendre aquella llavor, derivada de l'escola popular que són les Setmanes? Sortosament, desapareguts certs obstacles, que en el nostre cas bé podien qualificar-se de "tradicionals", la Setmana Social ha tornat a emprendre el vol a casa nostra; i constituïda la seva Comissió Permanent, l'any passat reprengué les sessions a Madrid, amb un èxit ben esclatant i reconfortador.

La llavor està llançada altre cop. I aquest any, si a Déu plau, la Setmana es reunirà a Saragossa, i tractarà temes de caràcter agrari, a part d'algunes qüestions que s'han considerat d'absolut interès i d'una actualitat indefugible. Mestres i oients, catòlics tots, setmaners de totes les contrades de la Península, faran cap a la ciutat del Pilar, esperant que el resultat a la reunió serà tan esplendent com ho fou el de Madrid. No hi mancarà la nostra propaganda i no hi mancarà un bon conjunt d'amics de la Setmana sortits de Catalunya.

Quan la Setmana obrirà les seves sessions a Saragossa farà poc temps que hauran tancat les seves, més nombroses i més quietes, els Cursos d'estiu que, en aquest segon any de la seva institució, s'han celebrat a Santander, com de costum. Eminents figures de la nostra vida científica catòlica han professat allí càtedres i han donat cursos interessantíssims, constituint un èxit per als organitzadors i una satisfacció per als catòlics del nostre país.

Ara, ara sí que hem emprès la via veritable que ens ha de dur on caldria que ens trobéssim de molts anys ençà. Ara sí que tenim ja el fonament de la nostra tasca cultural seriosa i ben estructurada, i que podrà ésser també el fonament de la futura Universitat o Institut d'alts estudis catòlics. ¿Serà ben aviat una realitat aquest desig de tants i tants catòlics, que no fa pas massa temps anunciava el senyor Àngel Herrera, Director de l'Acció Catòlica, en el seu discurs de clausura de l'Assemblea de Pares de família, a Covadonga, com a cosa imminent i ja planejada en els seus principis i fins en la seva estructuració?

Una batalla perduda o guanyada?

PER JORDI ARNAU

Som a l'estiu de l'any 1834, en plena guerra carlina. La causa isabelina va de mal borràs i ara mateix unes columnes de tropes de la reina, rebutjades del seu camp d'operacions del Nord, han vingut a acampar a redós de les muralles de la ciutat X. La plana major de l'oficialitat es va passar els mals de cap en una orgia improvisada a l'hostal. Si s'ha perdut l'honor, encara no s'ha perdut tot; queda la sensualitat amb les ganes d'apunyalar la pena amb la gresca i la beguda. L'hostal està fet un mosquer de luxúria i embriaguesa. A mitja nit tot just se sent una campana, fonda i llunyana, com si vingués de l'altre món. El coronel P. G., no tan desmanegat com els altres, encara té sentits per adonar-se'n.

— Campanes a aquesta hora?

L'àvia de l'hostal, que en aquest moment passa amb el llum d'oli als dits per retirar-se, respon:

— La campana de la cartoixa, senyor coronel. Ara els monjos es lleven a fer les seves oracions. Cadascú segons per on se les enfila. Però hi ha coses, senyor coronel, que no s'haurien de permetre; jo me'n rento les mans.

El coronel P. G. fa una mitja rialla i la vella es fon per l'ull de l'escala. El coronel P. G. pren una cadira i se'n va a seure tot sol tocant a una finestra oberta. La nit és quieta i clara fora de l'hostal i del campament. De l'hostal estant se senten les remors del campament posat en plena ebullició. Totes les cases de la ciutat tancades i quietes com en to de protesta. Les campanes de la cartoixa... *nanc... nanc... nanc*. El coronel P. G. pensa:

— Cadascú segons per on se les enfila. Ara els monjos es lleven a fer les seves oracions de nit.

Un rosec de remordiment.

Una foguerada de vergonya.

Una arcada de fàstic.

Una resolució d'adreçar-se.

Una empena de la divina gràcia.

El coronel P. G. surt de l'hostal; traspassa les muralles de la ciutat, se'n va a la cartoixa, truca una porta i queda engolit per la boca que se li obre, i se li tanca a les seves espatlles.

Passats tres dies vénen les explicacions, són demanades les llicències, es tramita l'expedient. El coronel P. G. ja no és del món. Passades les proves serà un monjo més de la cartoixa. I tot sense haver-ne dit una paraula al seu íntim, al seu protector, J. D., company seu d'acadèmia i de calaverades, qui de Madrid estant, des de les oficines del Ministeri, li anava enviant metòdicament honors, galons i graus.

A J. D. la notícia li ha caigut com una bomba. El seu amic P. G. monjo de la cartoixa! ¡Qui el coneixerà millor que jo! ¡Serà per tastar una cosa nova! Ell l'anirà a veure i li cantarà les quaranta i se l'emportarà a Madrid i en farà un capità general, ell, J. D., quan sigui ministre d'aquí a un any. I serà el capità general més jove dels exèrcits de la reina i li proposarà que es casí amb la seva germana, bella, espiritual i rica. I això serà perquè ha de ser, i altra cosa fóra un absurd, una bogeria. I tot això no serà sense fer-li sentir i pagar la infidelitat d'haver pres una tal resolució sense consultar-li-ho.

Els cotxes de l'aristòcrata J. D. han hagut de menester dos dies per portar-lo de Madrid a X. Al dia que feia tres J. D., en el locutori de la cartoixa, s'encarava amb el pare Prior.

— Molt reverend senyor meu; vinc a emportar-me'n el coronel P. G. que és com si diguéssim una cosa meva. M'he fet una obligació d'aixecar-lo després de la mortal caiguda que ha fet. No té dret a fer tal cosa. La pàtria, l'exèrcit i la causa de la reina el necessiten a llur servei. Porteu-me tot seguit a la seva presència.

— Les portes de la casa no sempre s'obren als que volen entrar i sí sempre als que volen sortir. El coronel P. G. vindrà a la vostra presència. Veig que la vostra senyoria i ell sou antics amics i caldrà que entre vós i ell parreu les vostres coses. Tingui la vostra senyoria uns minuts de paciència que ell compareixerà aquí ben aviat.

El P. Prior es retira. Toquen unes campanes de la banda d'ací, responen unes altres de la banda d'allà, segueixen dos minuts de silenci, se senten pel passadís unes passes lleugeres i sordes, s'obre una porteta i entra al locutori l'ex-coronel P. G. Porta l'hàbit blanc de la cartoixa, una barba ben rossa li cau cara avall, la faç es presenta demacrada per la penitència; els ulls, però, són ben vius, alegrois, sense cap rastre de tristesa.

— Ah!

— Oh!

— No serà cosa de besar la mà a la vostra paternitat.

— Jo sóc l'amic de sempre.

— No esperava altra cosa de tu, calavera, més que calavera.

— Penitent, si millor et plau.

— Calavera o penitent, jo no ho sé. El que sí sé és què em porta aquí. Suposo que guardes el vestit

BIOSER FORTIFICA

honrós de militar. Barata per ell el que ara portes, que per tu és massa enganyat, i anem. Tinc els cotxes a punt. A Madrid hi ha qui t'espera amb els braços oberts. No perdem el temps.

— Espera't, amic i protector meu. Escolta'm abans. És tot un cas, el meu.

Aquí el monjo novici pren un aire de misteri i diu en veu baixa:

— Ara com ara no et podré seguir. ¡Qui sap si més tard! Estic aquí seqüestrat i la sortida m'és impossible.

— Digues-me, amic: ¿contra quants hauré de lluitar?

— Espera't; no cridis, que les parets escolten. Tinc a tota hora al meu voltant els seqüestradors que em vigilen. Aquestes cases de Déu estan plenes de misteris i cal obrar amb molta cautela. Ara no és hora oportuna de descobrir el secret; però a la tarda si tornes sol jo et portaré a la meua cella i veuràs amb els teus propis ulls com estic presoner, presoner d'un caporal i quatre sentinelles...

— A això vinc: a alliberar-te per la força, si cal. Contra cinc serem cinquanta a l'hora de l'alliberació. No hi ha força contra la meua voluntat. Tu em coneixes.

— Sé que per mi et jugaries la vida, com jo per tu. Gràcies, amic! T'espero a la tarda i veuràs com és estreta la vigilància a què estic sotmès. Si et veus amb cor de rompre el cercle... sense perdre'm... Veurem, veurem.

J. D. va quedar curiós i intrigat alhora. ¿És que efectivament hi havia allí un misteri? Moltes vegades n'havia sentit parlar, dels secrets dels convents

i abadies, i mai no s'ho havia pres de veres; però, qui sap! Ell aniria allí amb mil homes ben armats, si vingués el cas, i trencaria totes les cadenes, mal hagués de portar a presiri tots els habitants de la cartoixa.

A la tarda J. D. tornava a ésser al convent. L'amic i ex-coronel P. G. el va agafar amigablement pel braç i se'l va endur a la cella. Un dormitori amb llit sense matalàs, una saleta de treball amb banc i eines de fuster, una cambreta amb reclinador per a l'oració, un patiet assolellat i perfumat de flors:

— Amic J. D.: t'he dat paraula de fer-te veure la meua presó, els guàrdies que m'hi retenen contra les temptacions que tinc de volar a fora. Ja veus que, després de tot, la presó és tolerable i fins alegre. Més val així. Però la sortida... ai, amic J. D.!, la sortida és impossible; això és per tota la vida. Mira la guàrdia que em vigila! Ni tu, ni tots els teus no hi podeu res. — I dient això li ensenya la paret de davant del reclinador. Un Sant Crist i quatre estampes simbòliques que el rodegen. J. D. no entén a què va i P. G. li'n dona l'explicació.

— Aquest, el Sant Crist, és l'amo de la presó. Em té presoner per amor. Però si per un cas jo volgués baratar el seu amor per un altre amor, aquí hi ha els quatre guàrdies que em vigilen. Fixa-t'hi. La mort, el judici, l'infern, la glòria. La mort, que no em perdonarà. El judici, que serà inexorable. L'infern, que m'espera. La glòria del cel que perdo. Contra aquesta guàrdia tu no hi pots res. I jo no em puc moure d'aquí on he entrat lliurement.

— Ja veig que això és una batalla perduda.

— No; això és una batalla guanyada.

ACADEMIA BAIXAS

Carrer Pi, 1, primer - BARCELONA

DIBUIX I PINTURA

Dibuixos artístics i industrials. Classes per a les escoles d'Arquitectura, Enginyers, Aparelladors, Peritatges i Belles Arts.

Local amb entrada independent per a senyoretes

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA i TAPISSER

DECORADOR

MOBLES I OBJECTES D'ART I DE FANTASIA

AGENCIAMENT D'INTERIORS

MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:

PASSEIG DE GRÀCIA, 36

TELÈFON 16825

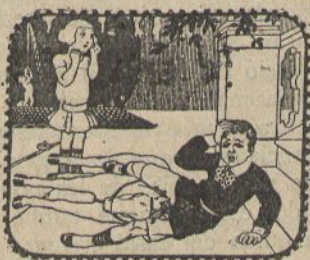
B A R C E L O N A

Aigua Oxigenada "VOLCÁN"

Ha d'ocupar un lloc preferent en totes les cases
Galgudes, contusions, lesions, ferides. Antisèptic Ideal. Higiene de la boca

Insisteixi a demanar la marca
"VOLCÁN"

De venda en totes les Farmàcies i centres d'específics.

Agents: J. URIACH Y C. S. A. - Bruch, 49 - BARCELONA

El dia tràgic de Madrid

PER R. RUCABADO

He vist a Madrid les cendres i les petjades d'aquell dia tràgic, 11 de maig de 1931, que repetí a la llavors novíssima capital de la República els horrors que hem descrit les setmanes anteriors, evocant per a record de tothom les tristeses del present vint-i-cinquè aniversari, diada en què s'encengueren allí les mateixes pires que feia llavors vint-i-dos anys s'havien abrandat en el tètric episodi que passarà a la història amb el nom de Setmana Tràgica de Barcelona. L'esclat anticlerical incendiari de Madrid no durà una setmana, sinó algunes hores tan sols d'un sol dia, però tingué la tristíssima eficàcia d'inflamar com el fulminant un barril de pólvora l'ingredient anticlerical acumulat en tota Espanya, i les espurnes de la *Flor baja*, *Cuatro Caminos* i *Chamartín* prengueren com estopa a les esglésies i convents de Sevilla, Màlaga, Càdiç, Alacant, València i poc o molt a totes les altres regions, menys per providencial misteri a Catalunya, i desenrotllà a seguit de l'11 de maig 1931 aquelles diades de foc, vergonya i sacrilegi que també la història anomenarà *Setmana Tràgica d'Espanya*.

Tot justament als peus del *Capitol*, el *Callao*, l'*Astoria*, aquells edificis colossals en aquella avinguda dels gratacels que han sorgit a la capital d'Espanya, que donen a Madrid fesomia d'una Nova York o una Xicago, he arribat a punt de veure insepultes les cendres de la que fou església del Sagrat Cor de Jesús i Sant Francesc de Borja, l'església principal de la Companyia de Jesús, tan a punt, que dos dies després de la meua primera visita ja eren retirades les tanques, i l'antic solar beneït era ràpidament transformat en un vulgar jardí de refrescos a l'aire lliure. Immediat a ell, però, testimoni que perdurará encara, les runes contigües de l'església i el convent de religioses del carrer d'Isabel la Catòlica, cantonada a Gran Via, mostra més encara que l'anihilat edifici dels jesuïtes, les parets arranades, les reixes recargolades per la cremor del foc que hi passà, i les parets dretes, nues, fumades, del temple desert, els rosetons del qual, l'un buit, l'altre amb la creu que fou el dibuix central de la vidriera, miren severament i trista, i damunt del cimbori una altra creu de ferro, negra i retorta, testifica el martiri d'un temple del Déu veritable, cremat per l'odi i destruït per la violència allà mateix on els temples del plaer i del diner, els colossals cinemes, hotels i edificis financers s'enfilen als núvols sense que les turbes socialistes i anticlericals, que, com tantes vegades hem dit, no són pas enemigues del Capital ni del capitalisme, hagin gosat ni pensat tan sols posar-hi mà. A quantes reflexions es presta, a quantes filosofies, l'espectacle de l'església venerable, històrica, rica de tradicions, que no pot subsistir en el sol on arrelen i s'enfilen com bolets gegantins d'una floració monstruosa els gratacels que a Madrid, com a Amèrica, representen l'expansió incontrolada del Capitalisme, potència del Diner i del Plaer, veritables antiesglésies que semblen talment usurpar el lloc i l'hegemonia a les catedrals i els palaus, nucli històric de les velles ciutats. Fa pensar una mica i àdhuc fa tremolar que el

perfil de Madrid, tan suaument cenyit en els quadres de Goya per la finor de teulades i cúpules del Palau Reial i San Francisco el Grande i les subtils agulles dels temples barrocs madrilenys, sigui ara surmontat pel feix de gratacels de la Gran Via, i en especial per la gegantina construcció de la Telefònica, que, vingueu d'on vingueu, us surt al pas com presidint efectivament el Madrid d'ara, demostrant que qui hi aixeca més el cap ja no és l'alcàsser ni el temple, sinó el Negoci. Barcelonins, sincerament us dic que no em fan cap enveja els gratacels de quinze pisos. Déu ens conservi, presidint anys i segles la ciutat, els quatre campanars, que per ara semblen difícilment accessibles, de la Sagrada Família.

Poc més enllà d'aquell extrem de la Gran Via de Madrid on les turbes iniciaren la injusta epopeia del socialisme desbordat, amatent sempre amb actes a mostrar que no va pas contra el Negoci, contra el Capital ni contra el Plaer dels rics, sinó contra l'església de Crist que és l'església dels pobres, contemplaren encara els meus ulls la mole fumada i devastada de l'església i convent dels Pares Carmelites a la Plaza de España, edifici que resistí de nou en nou el paorós incendi, que en trencadissa de vidres i estàtues, negror dels murs i devastació interna mostra la lluita de l'element destructor que mans folles atiaien contra el ciment i l'obra d'una nova casa de Déu. El culte s'és restablert, i bé o malament els religiosos habiten les devastades celles. Presideix l'església, talment pintada de negre per dins, una estàtua colossal de Santa Teresa, allí posteriorment en l'altar major col·locada, i s'agenollen els fidels al peu de la Verge rescatada, de la petita testa d'una Verge del Carme que el foc respectà i amb la qual, trencada l'estàtua, els amotinats jugaven. Ara aquesta testa revestida de nova draperia torna a ésser objecte de pia devoció, garantia de reparacions futures.

Els meus ulls han vist al barri popular de Cuatro Caminos, molt semblant de fisonomia urbana al nostre Hostafrancs, la ruïna, la fantasma es pot dir, del gran col·legi de *Maravillas*, de les Escoles Cristianes, del qual resta la façana oberta al vent per totes les seves finestres, darrera de les quals no hi ha més que el buit. Uns grans arbres, eucaliptus socarrimats, testimonis del vilipendi, fan ombra inútil a les parets i al parc desert, d'on els mil nois que allí rebien instrucció gratuïta han fugit com ocells sense sostre. On són? Qui sap. La secta no es preocupa sinó de cremar, destruir, tancar, clausurar, secularitzar, totes les versions d'una sola intenció negativa. Un poc més amunt de *Maravillas*, cantonada si no recordo malament, a *Carolin*, altra runa d'un gran col·legi femení. Unes monges de clausura que donaven allí ensenyança a nombrosos nois i noies de les populoses barriades, però l'ira del diable caigué també sobre elles i la gran caixa buida del casal cremat i desert, amb les seves finestres esberlades, és com una altra llaga patent en el cos viu d'aquell nucli urbà. Al davant de les dues ruïnes acusadores, de les dues catàstrofes ir-

reparades, bull la multitud en els bars, cinemes, pels carrers i cantonades d'aquell dia de festa. Les escoles destruïdes, les esglésies cremades, ja fa tres anys així, semblen formar part de les vistes, de l'horitzó del barri. Més que la folia de la passió destructora, glaça i amarga el cor la indiferència.

Carrer de Bravo Murillo avall, en un convent intacte on les monges paüles podien encara exercir el diví goig de la caritat, les mateixes mans comunistes que a Madrid com a Barcelona ennegreixen la ciutat amb el quitrà dels interminables rètols clandestins havien escrit sobre el mur la frase consabuda a tall d'insult: "*La religión es el opio del pueblo*". Sempre em fa indignar la miserable invectiva marxista que Lenin ha divulgat, però allí, a Madrid, en aquella ocasió i lloc em produí protesta doble. La religió és combatuda perquè és l'opi del poble, però el Plaer és respectat perquè és l'opi dels rics. La fúria comunista es despenja contra aquestes pobres esglésies i escoles de poble, escoles de pobres, de comunitats pobres al servei de gent pobre. Deixà enlaire els castells dels rics, els palaus del negoci, els cinemes, els casinos, les "penyes", l'opi dels rics. Quan, cada dia al vespre, per aquell carrer d'Alcalà aristocràtic i ple a vessar de totes les fascinacions mundanes d'una gran capital moderna en l'apogeu del diner, entremig de la gentada, a l'hora del passeig, quan els socis de les penyes i circols semblen exhibir amb insolència, asseguts a les terrasses respectives, l'orgull del poder econòmic que s'ufana en el triomf de les comoditats del viure tan malament repartides, passaven, en desafiament a la civilització burgesa reunida en bloc, els venedors a boca plena d'"El Mundo Obrero, diario comunista", jo pensava: — Per aquest crit i per aquest full i tants fulls revolucionaris com a Madrid es pregonen i escampen, no han pas de tremolar, no, els que s'asseuen en flonja butaca a les penyes i cines dels carrers d'Alcalà i de la Gran Via. Han de tremolar, els sacerdots que en aquesta hora del cap al tard xafogós confessen malalts, visiten els pobres a tants indrets misèrrims. Han de tremolar les monges que en tants asils i col·legis preparen per als fills dels pobres la roba neta i les lliçons. Han de tremolar aquests pobres, als quals una nova *razzia* socialista pot privar d'uns quants sostres més d'empar, d'unes quantes escoles, d'uns quants bressols i vestuaris més. Que no tremolin els consumidors de l'opi dels rics; no va per ells el socialisme.

No he pogut veure les runes, impressionants, segons m'explicaren, dels dos grans col·legis de Chamartín de la Rosa, afores de Madrid. Vaig passar per davant del magne Institut d'Arneros, la gran institució creada per la Companyia de Jesús en favor de l'ensenyança tècnica superior i en favor de l'educació professional dels obrers, edifici magnífic, que després d'haver sofert els horrors del foc ha sofert els horrors de la confiscació, i ara, reparades almenys externament, les ferides de l'incendi, mostra en el rètol de la nova destinació administra-

tiva la grapa de l'estat laic. Incendiàries i laicistes arrodonien el disseny de privar els pobres del pa intel·lectual i del pa espiritual que aquella magna fundació, gran com una universitat, subministrava.

Per això la visió dels estralls dels incendis sacrílegs de l'11 de maig de 1931 a Madrid, no ha fet més que consolidar la meua convicció que no és cert que el socialisme sigui un moviment a favor dels humils i els pobres, un moviment correctiu de les injustícies i dels desequilibris en la repartició de la riquesa. El socialisme, responsable dels incendis de Madrid, recluta els pobres per l'esquer d'aquest repartiment material, però els llança de fet, amb preferència deliberada, contra la religió, o sigui contra el consol, contra el bé dels pobres mateixos. Crida contra els rics, però de fet els deixa en pau; tranquils els deixa en els seus plaers, voluptats i platèries, que els socialistes no detesten, sinó que somnien compartir. Perdona als rics l'embriagar-se en tots els opis de la civilització refinada i decadent; no perdona als pobres la religió, i d'una manera especial no perdona els pobres voluntaris, no perdona l'esperit de pobresa, no perdona les comunitats i ordres religioses, les quals persegueix amb odi preferent. El socialisme, en un mot, és un moviment que substancialment va contra els pobres. Perquè, essent la religió de Crist afer i interès principal dels pobres i essent la santificació de la pobresa el mèrit i el camí ensenyat per Crist, el socialisme que es pronuncia amb odi preferent contra la religió de Crist, es pronuncia amb odi preferent, teòric i pràctic, contra la religió dels pobres, és a dir, contra ço que els pobres més estimen.

Però una meravella enmig d'aquest horror illuminava el cel de Madrid aquella tarda de la meua visita. Aquell matí, el Museu del Prado havia il·luminat el meu cor amb les divines blancors de les Puríssimes de Murillo. Havia pogut veure per fi l'idealisme religiós dut a la més alta perfecció pictòrica, i vet ací que a la tarda, davant d'aquella tragèdia històrica les petjades de la qual tenia també, com en museu vivent davant dels meus ulls, poguí experimentar en la desolació i el contrast una inefable, imprevista, sensació consoladora. Dalt de tot de la façana del col·legi incendiat de Cuatro Caminos, que amb totes les seves lletres deia encara "Colegio de Nuestra Señora de las Maravillas", una imatge de la Mare de Déu, blanca, intacta, damunt la paret roja i fumada i acribillada de finestres buides, aixecava al cel la mirada impetrant el perdó dels pecadors i la reparació de l'ultratge. Tot era ensorrat en el Col·legi de *Maravillas*, tot menys la Mare de Déu titular de l'obra. Tot era negre, tot cendra i runa, menys la Mare de Déu intacta i blanca projectada en el cel, garantia de resurrecció. Senyora de *Maravillas*, senyora de Madrid, cobriu les teulades, feu tornar els mestres, feu tornar els infants, doneu als vostres pobres de Madrid i de totes les Espanyes la consolació del Fènix diví que reneix de les cendres.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Comparances injustes i llibertats absurdes

PER J. J. C.

Fa alguns anys que estem injuriant els salvatges, els caníbals, els bàrbars, posant-los per comparança i en sentits menyspreatius amb els nostres "polítics avançats", amb els lladres, amb els *bombers*, amb els pistolers, amb els dinamiters, amb els petrolistes, amb els assassins, amb els incendiaris, amb els sacrílegs, que fa més de tres anys estan teixint la història de la nostra pàtria amb fets criminals que no troben parió en cap més país del món.

Hem llegit moltes obres de viatges per les més incivilitzades regions del món, i en cap d'elles no hem vist res de semblant als fets horripilants a què ens referim i que estan a la vista o a la memòria de tothom. ¿Caldrà recordar-los si els estem sofrint encara?

La comparança entre la vida rudimentària que anomenem salvatge, bàrbara, amb la vida incivil que vivim ara nosaltres és completament inadequada. No hi ha comparança possible; i ho fem costar així, tant per esperit de justícia com per fer remoure la consciència pública, en ço que puguem, i enfrontar-la amb aquest estat de coses que ens deshonora i ens fa l'existència insuportable.

Ja sabem la punyent exactitud d'aquella sentència llatina: *Corruptio òptima, péssima*, però, àdhuc així, no acabem de comprendre la dantesca davallada que ha sofert una part important del nostre poble, tan bo, tan assenyat, tan íntegre, fins ara!

* * *

Estudiant aquesta espantosa davallada, hom no hi sap veure altra causa que la maleïda "llibertat" proclamada pels homes de la Revolució francesa, la qual no és, certament, aquella santa llibertat cristiana que l'Església proclama i defensa arreu del món i en front de tota mena de tirans i de botxins.

No hi ha tal "llibertat de pensament" respecte als principis bàsics metafísics i a les lleis fonamentals de la civilització, perquè la veritat no pot admetre contradicció formal. Tot ço que la contradiu és mentida, què, traduïda en obres, és guerra, és corrupció, és tenebra, és anihilament.

No hi ha tal "llibertat de paraula", perquè l'expressió lliure, desaforada és font d'odis, de disturbis, de malentesos, que converteixen la terra en un infern.

No hi ha tal "llibertat d'acció" sense que es faci impossible la convivència social.

Tot això no és llibertat, sinó llibertinatge condemnat pel dret diví i pel dret humà general i pel dret civil de tots els pobles cultes.

Ni els pobles salvatges no saben res d'aquests llibertinatges, que ara constitueixen el *Dret* de les nacions que jeu en abaltides sota el fuet de les doctrines i dels corifeus d'aquella Revolució.

En els pobles no civilitzats hi ha costums i fins normes que ens sorprenen i escandalitzen, és cert, però no hi ha *drets* d'aquesta mena.

No hi ha dret allí a escriure incitacions execrables, ni a parlar malament, ni a obrar segons caprici. Bones o dolentes, promulgades o sense promulgar, regeixen lleis que a tothom obliguen fèrriamment, implacablement.

Àdhuc els grans imperis històrics de l'altra banda de la Creu no conegueren, i per això pogueren subsistir tants de segles, aquestes maleïdes llibertats, que fan avui dia impossible la vida dels pobles i han provocat i provoquen les colossals i radicals reaccions del "dret a la vida" en tantes nacions cultes i progressives.

No; això no és llibertat.

Llibertat és un do diví concedit a l'home com a criatura racional, no per a fer ço que vulgui (que això és talment un defecte de la llibertat), sinó per a obrar conforme raó i segons llei.

* * *

El mite de la llibertat-llibertinatge és fill de la mal anomenada Reforma protestant, creat per a justificar-la i, principalment, per a atacar a *radice* la fe i l'Església de Crist; mite que ha fet tants d'estralls socials, que no tenen fi ni compte; mite que, ara, tot proclamant-lo i enaltint-lo, per a enganyar el poble, estan burlant-lo i desfent-lo els mateixos que se'n serveixen i gràcies a ell triomfen. Exemples? A casa mateix, a Espanya, a Catalunya, a Barcelona.

¿Voleu escàndol major que el que estem presentiant i patint?

No en parlem. Però... *nihil violentum manet*.

Mentrestant, preguem, enfortim-nos, treballem, i... no injuriem més els salvatges i els bàrbars comparant-los, menyspreativament, amb els homes, les doctrines, i els fets, que ens han llançat al terrible abisme religiós, moral, polític i social, del qual ningú no sap com podrem sortir venturosament...

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

Laietana, 50
Telèfon 14729

L. VILAR

Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNICS

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarros; indispensable als fumadors. **CALLICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insustituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

Una nova llei contra l'atur

PER JOSEP M. GICH

La "Gaceta de Madrid" ha inserit ja la llei contra l'atur forçós, discutida i aprovada ben ràpidament per les Corts, fa pocs dies. Amb un articulat reduït, té la llei les següents característiques: creació d'una Junta presidida pel Ministre de Treball i encarregada d'incrementar les obres públiques de cara al remei de l'atur forçós; servei administratiu d'Estadística i Comptabilitat prestat per aquesta Junta per a conèixer en tot moment la importància numèrica de l'atur, el seu creixement o la seva baixa, els nuclis geogràfics a què afecta principalment; i autorització al Govern per a poder emetre Deute amortitzable en condicions especials, destinat a obres contra l'atur, i fins a la quantitat de cinquanta milions de pessetes durant l'exercici econòmic de 1934, insinuant-se, sobretot, la facilitat que l'Estat haurà de trobar per a col·locar aquestes emissions en les reserves legals de l'Institut Nacional de Previsió i de les Caixes d'Estalvi del país.

També un cert regust de protecció al treball nacional es deriva d'aquestes disposicions, donant preferència als obrers nacionals en atur damunt de tots els altres, i procurant que tots els materials usats en aquestes obres siguin també de producció del país.

Es procura així mateix establir categories entre les obres a realitzar, a base que es trobin plaçades en llocs on l'atur sigui més intens, que tinguin major pressupost de feina que no pas de materials, etc. I per a tot això dóna facultats a la Junta esmentada, Junta que han de constituir els subsecretaris dels Ministeris més en contacte amb les qüestions d'obres i de treball, alguns càrrecs tècnics, a més dels representants de la Federació de Caixes d'Estalvi Benèfiques, Consell Superior de Treball i Institut de Reforma Agrària; i és també un precepte simpàtic el que allunya la possibilitat de la creació de tota burocràcia, obligant a utilitzar la ja existent en diferents Ministeris i altres centres administratius de l'Estat.

Entre els projectes de què s'havia parlat i que representaven fins a mil milions, en el Pressupost de l'Estat (com el de la C. E. D. A.) i l'actual hi ha una diferència notable. I no es pot negar que el Govern ha encertat començant la feina amb modèstia, ja que per arribar més lluny n'hi ha prou amb partir de la llei actual i eixamplar la quantitat disposada als efectes. Si la Junta constituïda resulta un organisme viu, i els plans d'obres públiques es van desenrotllant tècnicament segons les necessitats del remei que se cerca per a l'atur forçós, no hi haurà dificultat que el dia de demà les Corts estenguin l'autorització dels cinquanta milions d'ara a major nombre de milions, sobretot si es veu que el poder d'absorció de certes entitats amb les quals decididament es compta en el projecte, ho permet, com així cal es-

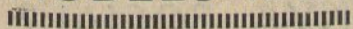
perar-ho. Un cop l'Estat tingui l'organisme tècnic corresponent i aquest rutlli administrativament amb èxit i omplint la seva finalitat, l'augment de quantitats és cosa sense massa dificultats.

Tampoc no es deixa de banda l'increment de l'Assegurança voluntària contra l'atur, ja que la llei augmenta el fons de la Caixa Nacional creada a aquest efecte en l'Institut Nacional de Previsió amb un milió de pessetes, a part les que fins ara li facilitava. Cal, de totes maneres, que els beneficis d'aquesta Caixa es facin més coneguts per tots aquells nuclis que podrien perfectament utilitzar-los, ja que l'estímul que suposen hauria d'ésser majorment aprofitat si fos més amplament conegut del que ho és, avui per avui. Una propaganda de la Caixa per mitjà de fulls, cartells, conferències, etc., no la creuríem del tot desencertada, car hem pogut veure pràcticament a Catalunya com el seu estímul ha estat fructuós quan ha estat ben coneguda la seva funció.

Durant l'època estiuenca de recollida de fruits, sobretot si la collita és bona en general, com sembla, l'atur baixarà en la marxa ascendent que fins ara portava. Però no ens fem il·lusions, ja que els factors econòmics, tant mundials com espanyols, no són els més a propòsit per anunciar semblant baixa durant l'hivern, quan cal refiar-se més del treball de les indústries que del treball de la terra per a remeiar-ne els estralls. Molt bé la llei ara promulgada; però no oblidem que l'atenció als problemes econòmics, protegint indústries, cercant mercats, auxiliant l'exportació, estudiant els problemes un a un i serenament és condició única per a posar remei definitiu al mal; sense deixar de banda la consideració que el restabliment de la disciplina social, la disminució de vagues, l'observança de les lleis socials i l'allunyament de la política demagògica, han de fer la resta.

E. IMBIERT
PLANXES PERFORADES
 DE TOTA MENA
 FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"
VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842=BARCELONA

MODELS 1934

Cotxes 6 i 8 cilindres
 Camions 1½ a 8 tones
 Omnibus

BALTASAR FIOI

Diagonal, 413. - Teléfono 81707

Diputació, 35 a 39. - Tel. 31575

Dodge-Brothers

Engelbert Dollfuss

PER A. GRIERA

L'assassinat del canceller Dollfuss ha commogut el món civilitzat. Com un Garcia Moreno, ha mort víctima de l'odi sectari, que no ha pogut tolerar la creació d'un estat netament cristià, articulat segons les doctrines de la "Quadragesimo anno".

Dollfuss havia recollit l'herència político-social d'aquell gran home i gran sacerdot, que es digué Monsenyor Ignasi Seipel, el qual fou també víctima d'un atemptat que, si no li llevà la vida, li deixà una ferida que li ocasionà la mort.

L'escola social cristiana d'Àustria, amb l'episcopat al davant, especialment amb el cardenal Piffl i el bisbe Waiz, va estructurar un programa social admirable, que, com no fa molt confessà Pius XI, li va donar peu a escriure la meravellosa encíclica de la qual hem fet esment.

El grup social-cristià d'Àustria ha propugnat amb energia el corporativisme com a solució de la crisi de règim que pateixen tots els estats d'Europa. Les doctrines d'aquest grup que va acabdillar Monsenyor Seipel, han estat recollides en un llibre magnífic de Monsenyor Messner: *Die Soziale Frage der Gegenwart* (El problema social del present) i el canceller Dollfuss era el qui tenia la comanda de realitzar en el govern de l'Estat aquestes doctrines i l'ha realitzada. La darrera revolta socialista va donar peu a la dissolució del socialisme i a la preparació d'una nova constitució austríaca, que fou promulgada el dia primer del maig passat. Simultàniament fou posat en vigor un concordat exemplar amb la Santa Seu, el qual garanteix l'ensenyança religiosa en totes les escoles, equipara les escoles lliures a les oficials, atén al sosteniment del culte i clerecia, deixa a la Santa Seu plena llibertat per a l'elecció dels dignataris de l'Església, dóna valor civil al matrimoni canònic, etc., etc.

La constitució austríaca és sumament interessant; no està informada per l'absorció de l'individu per l'estat, sinó per la valoració justa d'aquest, de la família i de l'estament. Àustria, país federal, queda organitzat de baix a dalt en tres cambres: la del treball, la de l'agricultura i la de cultura. Cada govern regional ha de tenir aquestes tres cambres i també les té l'estat federal. La cambra de treball està integrada pels obrers industrials i pels patrons, la segona per la pagesia i la tercera pels eclesiàstics, professors d'universitat, mestres i artistes. Cadascuna d'aquestes cambres té poder legislatiu sobre la matèria corresponent.

A més hi ha un consell federal la meitat dels membres del qual són nomenats pel president d'Àustria i l'altra meitat pels governs regionals i cambres, amb les proporcions degudes. D'aquest consell surt el govern. És cosa interessant de constatar que les deliberacions de les cambres i del consell federal no són conegudes per la premsa.

Pel setembre de l'any passat, en l'avinentesa del gran Congrés catòlic celebrat a Viena, Dollfuss va prometre solemnement que Àustria tindria una constitució articulada segons les doctrines de la "Quadragesimo anno". Dollfuss ha mantingut la paraula; home que no coneixia la por, perquè vivia plenament la vida cristiana, ha mort víctima d'uns covards que

volien impedir la possibilitat de crear una Àustria lliure i cristiana.

Dollfuss era un gran catòlic que pertot arreu irradiava simpatia. Vaig tenir l'avinentesa de conèixer-lo, pel setembre farà dos anys, en participar al Gran Congrés Catòlic alemany, celebrat a Essen en 1932. Havia vingut a la capital del Ruhr per a acordar la celebració del Congrés Catòlic de Viena de 1933. Un dissabte al vespre, els representants de l'estranger fórem invitats en una reunió a l'Hotel Metropol; hi van comparèixer el doctor Heldt, en aquell moment president de Baviera, diputats catòlics d'Alsàcia, de Txecoslovàquia i de Romania, el president de la Joc belga, catòlics holandesos i de Dinamarca, el jesuïta espanyol P. Lorca i el que escriu aquestes ratlles.

Començada la reunió, va arribar el Cancellier Dollfuss, home d'estatura baixa i de figura molt semblant al malaguanyat Enric Prat de la Riba. Com En Prat, Dollfuss tampoc no era orador; era home d'acció, d'idees clares i de voluntat ferma. Aquell dolç somriure amable del Cancellier Dollfuss mai més no s'esborrarà de la meua memòria.

Àustria és per a Espanya un mirall i un exemple. L'un país deu a l'altre, després de quatre segles, mútues influències. Prat de la Riba era un gran admirador d'Àustria.

Pot ser que siguin aquests dos països els que han salvat la civilització occidental: Espanya del jou aràbic, Àustria de les invasions orientals; els dos països han tingut una grandesa comuna, vinculada amb la casa d'Habsburg. Un i altre país han passat per un llarg període de decadència i en aquest, els emperadors de l'un i els reis de l'altre s'han immiscuït en la vida de l'Església d'una manera indeguda. El josefisme austríac va ésser altament pernicios a l'Església i el regalisme i nepotisme d'Espanya han creat una situació difícil a l'esmentada Església.

Àustria ha superat la crisi social enorme provocada pel socialisme que, conjuntament amb el bolxevisme rus, tenia la ciutadella avançada a la ciutat de Viena, baldament Dollfuss ho hagi pagat amb la vida. Espanya segueix el mateix procés d'Àustria: l'esquerrisme i el socialisme espanyols lluiten desesperadament per a implantar un règim bolxevitzant. Els dirigents dels agrupaments social-cristians d'Espanya, sota el guiatge dels prelats, malden i lluiten per superar les hores difícils actuals i confien en un dia de demà amb un cel asserenat i il·luminat amb les mateixes doctrines resplendents dels social-cristians d'Àustria, per tal de retornar a l'Europa una era cristiana de pau i de felicitat.

JA SOU SUBSCRIPTORS DE
CATALUNYA SOCIAL?

EL MOVIMENT SOCIAL

*El mal que fan als obrers les organitzacions
extremistes*

PER J. CIVERA I SORMANI

Els individus que foren detinguts a la carretera de la Rabassada, han declarat que els incendiàries de tramvies cobren 9 pessetes per cada tramvia que cremen. Els elements que fan moure aquests pobres diables, segurament deuen haver dit mantes vegades que, els nostres patrons, són egoistes i explotadors. En canvi ells per 9 pessetes, obliguen a llurs subordinats a cremar un tramvia. No tenen l'esplendidesa d'arribar a 10 pessetes, que és el jornal que cobra un manobre. Si moren els dos pistolers que va ferir la guàrdia civil, hauran mort per haver cobrat 9 pessetes.

El dia que algú s'atreveixi a publicar un estudi històric de l'actuació dels extremistes, hom podrà constatar que la majoria dels qui exposen la vida per a realitzar actes de sabotatge, no són altra cosa que uns pobres infeliços supeditats a la voluntat i a la tirania dels qui mai no donen la cara.

Cada vegada que cau un atracador, la gent no es dona compte que els inductors no seran castigats ni perseguits i, que per tant, quan ells ho creguin convenient, els qui estan a llurs ordres tornaran altra vegada a cometre atraments. Un dels individus detinguts amb motiu dels fets ocorreguts a la carretera de la Rabassada, va ingressar descalç als calabossos de la Comissaria d'Ordre Públic. Els policies, compadits d'ell, van fer una recaptà i li van comprar uns mitjons i unes espadenyes. ¿Si es comprova que aquest individu ha tingut participació en la crema de tramvies, creieu que ell té un gran interès a cometre aquests actes de sabotatge? Segurament no sap per quin motiu són destruïts el tramvies amb líquids inflamables. Per què, doncs, els destrueix? Perquè els qui prediquen l'amor universal i la igualtat humana, s'aprofiten de la seva misèria per a fer-li cometre actes delictius. Quan un home no es pot pastar honradament el nostre pa de cada dia, en un moment d'obcecació, es decideix a pastar-se'l valent-se de procediments ilegals. Naturalment que hi ha excepcions; però els qui no són avesats a escoltar la veu acusadora de la consciència, cauen fàcilment a l'abisme de la delinqüència.

Els qui actuen darrera la cortina, coneixen la psicologia dels qui es troben millor dins la penombra d'una taverna que dalt d'una bastida.

L'obra més execrable que han realitzat els elements extremistes, ha estat sense dubte la perversió de la joventut obrera. Afortunadament encara existeixen nuclis d'obers que no volen penetrar dins la cleda extremista; però dissortadament la majoria dels joves estan completament materialitzats. Esborrona sentir-los parlar. Si els escolteu, us donareu de seguida compte que no conserven ni una espurna d'espiritualitat.

Si assistiu a les assemblees obreres, veureu que els més extremistes i els violents, són joves de divuit anys. Després d'una assemblea que es va celebrar en

un cinema d'una barriada obrera, va pujar a l'escenari un noi d'uns quinze anys que, amb una gran vehemència, va fer l'apologia de les doctrines anarquistes. No recordem haver sentit, en tan pocs moments, tantes blasfèmies ni tantes heretgies. Haurieu dit que era l'esperit del mal el qui feia moure els seus llavis.

La majoria dels elements que formen part de les bandes d'atracadors i d'incendiàries, no són catalans. ¿És que els obrers de les altres terres que acudeixen a Barcelona, són més dolents que els nostres? No. ¿Per què, doncs, es posen a les ordres dels inductors dels atraments i dels actes de sabotatge? Cal tenir en compte que arriben a Barcelona completament sols, amb l'esperança d'incorporar-se a la vida del treball. Si troben tancades les portes de les fàbriques i la dels tallers, i tenen la dissort de fer amistat amb alguns dels individus que es dediquen a reclutar joves per a posar-los a les ordres dels elements dirigents, sense donar-se'n compte es troben dintre de les organitzacions extremistes. No hem de cometre la injustícia de creure que tots els obrers forasters que no troben feina, són capaços de cometre un atrament o un acte de sabotatge. No; els qui cauen són els febles, i els qui, en compte de seguir lluitant, prefereixen cobrar una soldada a canvi de serveis execrables.

L'obrer que ha aconseguit constituir una família, si no treballa ell, pot subsistir amb l'esforç de la dona o dels fills. En canvi, els joves que es troben completament sols, si tenen la dissort de no trobar feina, es veuen obligats a morir-se de fam. Per això hi ha tants joves forasters que viuen al marge de la llei. Cal, però, també reconèixer que hi ha a Catalunya un gran nombre d'extremistes que no són joves i que són caps de família. Aquests individus són extremistes per temperament. Si fos possible un sistema social tan perfecte que tothom pogués viure folgadamente, ells també promourien conflictes. Si els donessin la terra, organitzarien una assemblea per a demanar la possessió de la lluna.

Caldria fer un estudi d'aquests extremistes. Són uns homes força originals. No admeten cap paral·lisme amb els elements revolucionaris d'altres terres. En l'ordre polític són desconcertants. Diuen que no admeten ni el concepte de pàtria i que les banderes no són altra cosa que un drap al cim d'un pal, però es declaren unitaris i anticatalans. Parlen de la "burguesia catalana" com si únicament hi haguessin burgesos a Catalunya. Un extremista de Madrid, mai no us parlarà de la burgesia castellana, ni un de Saragossa de l'aragonesa, sinó que us blasmarà simplement la burgesia. En canvi, els nostres extremistes, blasmen constantment la burgesia catalana.

Segurament dintre d'alguns anys, quan s'hagin aquietat les passions, la gent es donarà compte del mal immens que les organitzacions extremistes han causat a la classe obrera.

¿Quin és el concepte cristià del sindicalisme, i com ha d'organitzar-se i actuar?

(Continuació)

Més atrevida encara, i, per tant, més extravagant fou la conjectura del periòdic *L'acció Francesa*, el qual, segons *La Vie Catholique* — 24 d'agost — donant una vegada més lliure pas a la seva delirant imaginació, explicà “la sentència pontifical com a dictada per tal d'aplanar el camí d'un pròxim acord entre el Vaticà i... els soviets.”

Però, deixant apart, per tan ridícula com és, aquesta última apreciació, referent a la primera ja la mateixa *Vie Catholique* en el primer lloc indicat remarcava que era mal intencionada i sense fonament, i afegia textualment: “El document romà no fa més que posar a la pràctica l'Encíclica *Rerum Novarum* que data del 1891, a la qual res de nou no s'afegeix. Serà aplicable, com la mateixa Encíclica, a tot l'univers catòlic, onsevulla que hi hagi sindicats cristians”.

El text de l'Encíclica “*Rerum Novarum*”

Heus ací el text on fa recolzar el seu primer principi la Sagrada Congregació del Concili “Els patrons i els obrers poden per si mateixos contribuir singularment a la solució — dels conflictes socials — per mitjà de les obres destinades a alleujar eficaçment la indigència i a procurar l'aproximació de les dues classes... Abans, però, que les altres, han de ser les corporacions obreres, per abarcar, en si mateixes, quasi totes les altres obres... Avui que les generacions són més educades, els costums més civilitzats i les exigències de la vida quotidiana més nombroses, no ofereix cap dubte la necessitat d'adaptar les corporacions a la moderna condició. Per això veiem amb satisfacció com s'estableixen arreu *Societats d'aquesta classe, ja compostes solament d'obrers, ja mixtes, que reuneixen obrers i patrons; és de desitjar que s'augmentin en nombre i en l'eficàcia de la seva acció.* — Lleó XIII, *Rerum Novarum*, 15 de maig del 1891.

És de dret natural la formació de sindicats

Un altre text del mateix Lleó XIII que reporta també la Carta referent a aquesta 1.ª norma, dona un pas més i afirma que la mateixa naturalesa humana patrocina o dona la seva conformitat a les associacions sindicalistes. Diu així: “Quan es tracta d'agrupar-se en Associacions és precís que es tingui molta vigilància, per tal de no caure en error. I aquí Nos volem parlar assenyaladament als obrers, *que tenen en veritat el dret d'associar-se per tal d'atendre els seus interessos: L'Església ho consent i la naturalesa no s'hi oposa*”.

No serà, si es vol, aquest dret de sindicar-se, un dret natural en el rigorós sentit de la paraula, com ho és, per exemple, el conjugal i el familiar; té, però, les seves rels i fons i ben definides en el dret que la naturalesa fomenta i empara per a la consecució possible de la perfecció, del millorament individual

i social. És, per tant, de dret natural, com ho és tota associació que tingui un fi honest i just. Adhuc, deixant d'esmentar el principi per tothom admès, menys pels delirants partidaris d'Hobbes o de Rousseau, que l'home és social, i per tant, associable per naturalesa, el fi especial dels sindicats és també just i natural, ço és, la defensa i el progrés dels interessos *professionals* incloent en aquest concepte els econòmics, morals, culturals, higiènics, socials, etc., de la qual cosa se segueix no tan solament la licitud de les associacions sindicals sinó el deure per part de tothom d'ésser reconegudes i fomentades com a justicières i pacificadores, i per tant, no és estrany que l'Església hi vegi un mitjà eficaç per a la solució de la qüestió social.

Unes paraules de la “*Quadragesimo Anno*”

Són també molt adients a aquest punt i cal tenir-les molt en compte les següents paraules de Pius XI en l'esmentada Encíclica; diuen així: “Recentment, com sabeu tots, ha estat iniciada una singular forma de sindicats i collegis d'arts, de la qual, atesa la matèria d'aquesta Encíclica, sembla que hem de donar una breu notícia, afegint-hi algunes advertències”.

“És la potestat civil mateixa la que constitueix el sindicat en persona jurídica i alhora li dona un cert privilegi de monopoli, talment que només ell, així aprovat, pugui vindicar els drets dels obrers o dels patrons — segons quina mena de sindicat sigui, — només ell pugui pactar pertocant a l'arrendament i lloguer del treball i avalar els “contractes de treball”, com diuen ara. L'adscripció al sindicat és potestativa de l'individu i només dintre aquests límits pot dir-se que la tal sindicació és lliure; ja que tant la quota sindical, com certs especials impostos són obligats per a tots els membres, en absolut, d'un determinat art o professió, siguin obrers, siguin patrons, així com també a tots obliguen els contractes de treball estipulats pel sindicat jurídic. És veritat, no obstant, que oficialment s'ha declarat que aquest sindicat jurídic no exclou que de fet existeixin altres associacions de membres de la mateixa professió que, però, no són jurídicament reconegudes”.

I després de descriure els collegis d'arts o corporacions constituïts pels delegats dels sindicats d'obrers i de patrons, dels quals i dels seus avantatges ens ocuparem després en parlar de l'organització professional o corporativa, diu, tot denunciant els abusos possibles: “Ens veiem obligats a confessar que tenim coneixença que no manca qui tem de l'Estat que, en lloc de limitar-se, com deuria, a prestar el necessari i suficient ajut, vingui a substituir l'activitat lliure; o que el nou ordenament sindical i corporatiu prengui un caràcter excessivament burocràtic i polític; o que — admesos d'altra banda de bon grat, aquells generals avantatges, — més aviat serveixi per fins polítiques particulars, que no per instaurar i promoure un ordre social més perfecte”. Cosa que contradiria, plenament, l'esperit i, àdhuc, la lletra d'aquesta 1.ª Norma.

IV

LA NECESSITAT DELS SINDICATS

Segona norma pràctica

"L'Església, en l'estat actual de coses, creu moralment necessària la constitució de tals associacions sindicals".

Aquest segon principi el fa recolzar la Sagrada Congregació del Concili en el següent text de la "Rerum Novarum" de Lleó XIII: "Jamai, segurament, en cap altra època, no es veié tanta multiplicitat d'associacions de tota classe, principalment obreres. D'on vénen la major part d'elles, quin fi es proposen i per quins camins, no és aquesta, en veritat, l'ocasió d'esbrinar-ho. És, però, opinió confirmada per molts indicis que són ordinàriament dirigides per caps secrets i que obeeixen una consigna enemiga, per igual, del nom cristià i de la seguretat dels pobles; que després d'haver abarcat totes les empreses quan ensopeguen amb obrers que es neguen a inscriure's en les seves files els fan pagar aquesta negativa amb la misèria".

"En aquest estat de coses, els obrers cristians no tenen més remei que escollir entre dos partits: o inscriure's en aquestes associacions perilloses per a la Religió, o formar-se ells mateixos altres associacions, unificant així les seves forces per tal de sostenir-les, amb valor, a un jou tan injust com intolerable. Que és precis adoptar aquesta última resolució, ¿hi ha algú que, desitjant vivament apartar el major bé de la humanitat d'un perill imminent, pugui tenir d'això el menor dubte?"

Brevíssima digressió històrica

La creiem necessària per tal de remarcar la importància, l'encert i l'oportunitat tant de la norma, com del text precedent.

J. Schyrgens, en el sucós comentari que dedicà a aquesta Carta sindical en el número ja esmentat de la *Revue Catholique des idées et des faits*, creu que els sindicats actuals són originaris d'Anglaterra; són les Trade Unions angleses, diu, per bé que estranyament transformades en passar al continent "on es convertiren en força indisciplinada sota el jou socialista, apareixent com un fogar de permanent oposició, un instrument de discòrdia social".

Però potser estan més encertats els qui afirmen que l'actual sindicalisme té el seu origen a França i ha estat representat i propagat arreu, per la formidable "Confederació General del Treball". Victor Griffuelhes en el seu llibre "*L'action syndicaliste*", pàgina 4 i segs., distingeix tres fases en l'origen històric del sindicalisme. La primera va del 1873 a 1886. En ella nasqueren els primers sindicats; després de la *Commune*, estigueren, però, subordinats al partit socialista. La segona fase va de 1886 a 1899 i es caracteritza per la reacció de la classe obrera contra la influència depriment de l'acció política sobre els sindicats, i la tercera fase, de 1900 fins als nostres dies, està caracteritzada per separar-se el sindicalisme de la política socialista i, com diu textualment de Griffuelhes: "per la reacció dels sindicats contra la democràcia".

La carta magna i anticristiana del sindicalisme

Fou dictada i aprovada en 1906 en el Congrés Confederal d'Amiens a proposta de l'esmentat Griffuelhes, secretari general, llavors, de la C. G. T. francesa, i ha quedat com a regla fonamental del sin-

dicalisme francès. Però, com que el sindicalisme francès ha estat l'inspirador i fomentador del sindicalisme dels altres països, especialment dels llatins i, per tant, dels sindicalistes espanyols, creiem oportú recordar ací les seves orientacions generals, ja que, per no ésser massa llargs, no podem reproduir les seves normes concretes. Diu així: "El Congrés confederal d'Amiens confirma l'article segon constitutiu de la C. G. T. dient: "La C. G. T. agrupa, fora de tota escola política, tots els treballadors conscients de la lluita a seguir per la desaparició del salariat i del patronat".

"El Congrés considera que aquesta declaració és una reconeixença de la lluita de classes que oposa sobre el terreny econòmic els treballadors en revolta contra totes les formes d'explotació, d'opressió, tant materials com morals, posades en pràctica per la classe capitalista contra la classe obrera".

Per a palesar l'aplicació d'aquests principis a casa nostra, no cal pas entretenir-nos a citar textos dels nostres sindicalistes. A la memòria de tothom està el seu terrible historial, i a la vista de tothom la seva actuació present, amb les seves vagues revolucionàries, amb els seus salvatges i sanguinaris procediments d'acció directa, amb els seus sabotatges i atemptats personals. Cal només recordar les dues seves notes característiques: el predomini que en la direcció dels sindicats tenien i tenen els anarquistes de la F. A. I. i l'actuació absorbent, despòtica, inhumana i, no cal dir, anticristiana del "Sindicat Únic", per bé que sembla que, gràcies a Déu, una i altra nota van perdent la intensitat.

Però això precisament fa més inajornable i oportuna la tasca d'organització sindical cristiana, i ens palesa, un cop més, el per què *l'Església en aquest estat actual de coses creu moralment necessària la constitució de sindicats cristians*, per tal d'oposar el sindicalisme anàrquic i sanguinari, el sindicalisme cristià, saturat de l'esperit del Crist, l'exemplaríssim Obrer, el Patró model, la doctrina del qual és l'única que pot regenerar i equilibrar la societat, amb la seva fórmula tan clara, tan comprensiva: *Justícia i Caritat*, que és avui el sant i senya dels sindicats cristians, arreu on es troben establerts.

El Dr. Arboleya Martínez en la Conferència: "El sindicat i la seva acció sobre la societat", que es troba reproduïda en les pàgines 113-153 del llibre *Problemas sociales candentes*, diu, com a síntesi del seu lluminós treball: "Perdoneu-me tots en gràcia al meu bon desig d'inspirar-vos l'entusiasme que jo sento per aquesta meravellosa organització, mitjançant la qual, forces innumbrables i dissolvents, amb l'odi en el cor i la protesta en els llavis, es van convertint en fecunds col·laboradors del progrés humà; per aquest organisme admirable, en el qual, no ja solament els poderosos capitalistes sinó l'humil obrer i el modest camperol, abans abandonats, sols i sense defensa, a la voracitat dels seus amos i a la desenfrenada cobrança dels seus competidors, es veuen avui recolzats i defensats, primer pels seus mateixos companys en el sindicat de la localitat, després pel conjunt dels sindicats regionals, agrupats en una federació per a fer-se més forts i després per l'agrupació de totes les federacions en una gran confederació nacional, que obté al seu torn el màxim desenvolupament en la respectiva Confederació internacional"...

Tot això referma més i més la necessitat moral de l'organització del sindicalisme cristià.

(Seguirà)

Carnet setmanal

De la llei de Conreus, encara. — En la nostra crònica setmanal passada acabàvem els comentaris sobre aquest delicat afer dient que ens calia ésser discrets i esperar l'aparició de la tan anunciada fórmula que fos la medicina per a guarir la malaltia del conflicte produït, en aquest punt, entre el Govern de Madrid i el de la Generalitat de Catalunya.

I així és com ha vingut publicat el Reglament de la Llei de Contractes del camp, i és posat a la informació del públic per un espai de deu dies. Nosaltres esperàvem trobar en el Reglament totes aquelles suggerències que arribessin a constituir-lo en la veritable fórmula conciliatòria. Però amb gran esverament de tots hem pogut constatar com el Reglament, no solament no corregeix cap dels defectes i contrasurs de la llei, sinó que es limita a aplicar els seus articles i fins i tot a agreujar-los en alguns punts. Les figures jurídiques de l'apropiació de terres pels conreadors, de les Junes Arbitrals presidides per persones designades per la Generalitat, de les revisions començades per l'apropiació de fruits en casos de conflictes, de la consideració de l'existència de conflicte pel sol fet de no lliurar els fruits convinguts sense cap excusa ni raó legal o pel fet d'haver causat danys a la finca (ço que constitueix un delicta veritable), etcètera, subsisteixen en el Reglament, agreujades, com hem dit, en algun punt, amb tota la seva nuesa i amb tot el vigor que els dona la llei.

Doncs bé; ¿per quina raó s'obre ara una informació pública davant un Reglament que ve a aplicar una llei amullada, per un Tribunal que podia anul·lar-la? És realment aplicable aquella llei? I si no ho és ¿a títol de què ara es promulga un Reglament l'única finalitat del qual és el d'aplicar-la?

No entenem aquest garbuix més que partint de la base que tant el Govern de Madrid com el de Barcelona s'han esforçat a fer comèdia en aquest punt, parlant-nos de fórmules d'arranjament del conflicte, quan en realitat l'única cosa que ha vingut ha estat un enorme triomf per l'Esquerra dins la Generalitat i un arronçament d'espatlles, veritablement formidable, per part del Govern del senyor Samper. Això és l'única cosa que es pot dir davant el cop d'audàcia que suposa la publicació del Reglament esmentat, que no constitueix fórmula de cap mena per arranjament el conflicte, i que és, en canvi, un altre estímul per a continuar la guerra al camp de Catalunya, fent així una de les obres més antipatriòtiques que fins ara s'han pogut portar a cap en la terra catalana.

Que la llei pot contenir extrems de justícia? Ningú no ho dubta. Però al costat d'aquells n'hi ha de fortament injustos, sense que es pugui neutralitzar aquella injustícia amb pensaments cristians i fins figures sociològiques tan interessants com les de constitució del patrimoni familiar, ja que aquí ni es tracta de constituir veritables patrimonis familiars en favor d'uns sense destruir els de molts d'altres, ni es tracta de constituir-los per vies de justícia, eternament unides a tota solució cristiana del problema social.

I encara que tot això no fos així, sempre tindríem entremig la violència amb què tot això s'emboïlla

i la coloració política — netament anticristiana — que s'hi vol donar per a fer-nos desplaent l'inici de l'obra de justícia en si mateixa.

Què passarà, ara? ¿És possible que el Govern de Madrid calli en aquest punt? I si la llei s'aplica perquè aquell Govern calli ¿quants milers seran els propietaris afectats que acudirán al recurs d'inconstitucionalitat individual, en cada cas concret, per a fer nul·les les sentències de les Junes Arbitrals, plantejant així de nou el conflicte i portant-lo un cop més a vies de dret i a vies d'anarquia en tot el camp de Catalunya?

En gran part de Catalunya la gent ja es prepara. I sabem de molts districtes catalans, on fins avui no hi ha hagut un sol cas de conflicte agrari, on a hores d'ara s'han presentat ja centenars de demandes davant les Junes Arbitrals. I aquestes demandes són totes impreses, amb els corresponents blancs per a posar noms i dades, i facilitades als centres d'Esquerra, llançats a aquesta tasca per agents que hom no sap bé d'on han sortit, encara que pogués sospitar-ho i assenyalar-los amb el dit.

Tenim ja, doncs, la qüestió agrària estesa a tot Catalunya, i la tenim, sobretot, lligada al carro tricornal d'un partit polític determinat, ço que acaba encara de fer-la més virulent i més odiosa per a tots. I davant d'aquest espectacle, ¿encara no obriran els ulls aquells polítics de bona fe que propugnaren per la solució justa d'un problema en gran part inexistent?

Les esquerres enraonen constantment.

— Qualsevol es recorda avui de la figura sinistra de l'Azaña, ni de les figures un xic còmiques dels senyors Domingo, Casares Quiroga, etc. L'únic a qui hem de recordar sempre és aquest bon senyor Miquel Maura per la raó que cada dia els periòdics ens el fan avinent anunciant-nos la baixa en el seu partit dels centres i comitès de províncies, dels quals ja comencem fins i tot a sospitar que en tenia més dels merescuts.

Tota aquesta gent ha caigut en un buit tan espantós, que difícilment admet comparació en la història dels partits polítics. Tots han passat d'ésser els amos i senyors del país a una soledat espantosa, de la qual no es poden redimir. Uns quedaren amb dos diputats en la seva fracció; altres, no pogueren ni conservar la seva pròpia acta (cas Domingo); altres, obtingueren una acta per almoïna dels socialistes (cas Azaña); i tots liquidaren, en la bugada electoral, tot el que tenien per a liquidar, sense quedar-se amb una miserable poma per a la set.

És natural que aquesta trista gent no es resigni a la seva sort i que tracti per tots els mitjans d'obtenir que l'opinió es fixi en ells (prou que els recorda amb dolor, l'opinió dels homes de seny i patriotes, en la seva tasca destructora!), cosa que no assoleixen si no a base d'amenaces, declaracions estúpides i lleugeres fetes diàriament als periòdics, anunci de la publicació de manifestos respecte dels quals tampoc no arriben a posar-se d'acord, etc. Però l'opinió, com si fossin definitivament morts, no atén les seves bravates, ni llegeix els seus manifestos més que per curiositat, ni sent per res la seva veu. I si no fos encara el refugi de Catalunya (on els esquerres es conserven gràcies a l'usdefruit del poder de la Generalitat) de tota aquesta faràndula no en restaria res arreu d'Espanya.

Poden dir, amb molta raó, que Catalunya és el

baluard de la República — de la seva República, és clar — car si realment aquí no els fes ambient el catalanisme ferreny d'un senyor Companys o dels restants senyors de l'Esquerra, ¿qui els en faria en el seu país propi?

I és que realment fa pena constatar com aquests homes, tan poc preparats per a tot, han pogut engranyar l'opinió, com ho han fet durant un bienni tristament famós. Només cal llegir, per exemple — i per mostra un botó és suficient — els pensaments d'alguns d'aquests polítics respecte als fets d'Àustria i respecte a la mort del Canceller Dollfuss per arribar a la conclusió que en aquells cervells no hi ha res de substància i, en canvi, hi ha un carregament de prejudicis i d'odis que resulta veritablement anormal i esverador. Han dit que Dollfuss era dictador, sense recordar que Àustria fou el país que tastà la democràcia de Monsenyor Seipel, sense poder-la pair; que Dollfuss fou el defensor de la independència d'Àustria contra la dictadura hitleriana; que el Canceller assassinat fou el qui atacà i acabà amb el predomini feixistic del socialisme, aquell socialisme que fins havia bastit fortificacions en els carrers de Viena, etc. Tot això no compta res per ells; n'hi ha prou amb el fet que Dollfuss fos cristià per a refusar-lo a ell i a totes les seves obres.

Es una cosa veritablement fastigosa la manca de substància mental d'aquests polítics, algun dels quals ens presentaren els senyors esquerrans de Catalunya — entre ells els senyors Hurtado, Lluhi, Companys, etcètera — com homes genials, disposats a redimir Espanya i a salvar Catalunya. ¡Quina greu equivocació i quina manca de sentit polític! Hi ha coses que, veritablement, sense la maçoneria entremig, no s'arribarien mai a comprendre.

Sortosament, aquesta gent és morta, ben morta. Quan ells hagin aconseguit el poder i arribin a la realització del somni de la dissolució de les Corts actuals — en aquest país tot és possible — veurem si l'opinió pública els respon altre cop en la forma adequada, ja que, segons declaracions d'un amic nostre, diputat castellà, el fracàs electoral d'aquesta gent haurà d'ésser encara en el restant d'Espanya molt més fort que el de les últimes eleccions. Només tenen un camí per a evitar-lo: el de retornar al caciquisme electoral d'aquells temps borbònics, tan odiats

per ells. Si torna a funcionar l'aparell de Governació i l'Ordre públic respon adequadament a dit funcionament, seran possibles coses que fins ara no ho eren. En definitiva, sempre és possible allò que deia un esquerrà, un dia, en ple Ateneu de Barcelona: "que ens donin l'Ordre públic, i ja hem acabat de perdre eleccions".

Que aprofitin, doncs, la lligó els polítics castellans senyors Azana, Casares i el castellà honorari Marcellí Domingo, definitivament desahuciat de les seves posicions tarragonines, aquelles mateixes posicions que havia conservat sempre durant la Monarquia i que no ha pogut conservar dins de la República.

Socialistes catalans i socialistes espanyols. — Eren pocs, i s'han dividit. En efecte; els socialistes no han tingut mai força a Catalunya. Ultimament van arribar a fusionar el partit minúscul de la Unió Socialista de Catalunya (el dels aristòcrates Xirau Palau, etc.) amb la Unió General de Treballadors, i així arribaren a ésser una dotzena tots plegats.

Però ni això no ha pogut durar. Tot i manejar bona quantitat d'enxufaments (ja que l'Esquerra els ha peixat com a bons amics) s'han barallat i fins en algun Jurat Mixt els càrrecs retribuïts del qual ocupen ells, han sortit a relluir pistoles entre els d'un i d'altre bàndol. I per a fer més visible la separació, ara ha quedat constituïda una Federació de Sindicats de Catalunya, un dels autors de la qual és el senyor Palomas, aquell bon Palomas Vice-president del Jurat Mixt d'Indústries Químiques, emplecat a l'Ajuntament de Barcelona pels directius actuals d'aquell, etc.

Veurem què farà aquesta nova força sense força. Veurem si es reduirà a seguir les passes dels seus dirigents cercant el torró del Pressupost, que a bastament dirigeixen els de la U. G. T. de Madrid a Catalunya, i més encara els de la Unió Socialista de Catalunya, constituïda per uns quants intel·lectuals l'única preocupació dels quals és la d'abastar sous.

¡Sempre matant-se pel poble i sempre redimint-lo tan copiosament! No es pot negar que aquesta gent és exemplar en tot, fins en la manera d'abastar sous, que també vol el seu savoir faire.

Adquiriu resistència
física mitjançant el

FLUIDKALCIUM
OLIVER RODÉS

És el gran auxiliar de la joventut
en l'edat del seu desenrotllament

Demani's en Farmàcies i Centres d'Específics

BIOSER FORTIFICA

Llibres nous

Biblioteca d'Exercicis. VII. Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Segona setmana. Segona part. Documents. P. IGNASI CASANOVAS. Foment de Pietat.

En els Exercicis espirituals de Sant Ignasi la segona setmana té una importància capital i és la setmana de les eleccions, una de les primordials finalitats dels Exercicis. En el pla ignasià aquesta setmana o tongada té dotze dies. A més, per fer degudament l'elecció d'estat o vida, Sant Ignasi dóna uns documents interessants. El P. Casanovas en la seva explanació dedica tres volums a aquesta segona setmana. El volum V amb les meditacions dels quatre primers dies. El volum VI amb les dels dies restants fins al dotzè. I el volum VII dedicat a explicar els documents que dóna Sant Ignasi relatius a l'elecció d'estat o vida. Aquest volum porta també per via de complement un apèndix primer: "Sant Ignasi model d'eleccions" i un apèndix segon: "La Vocació del P. Jeroni Nadal en les eleccions dels Exercicis".

Cal dir que aquests dos apèndixs són dues obres mestres d'aplicació pràctica completament originals. El lector que s'hi agafi se sentirà fortament inte-

ressat. És curiós sobretot seguir en el diari de la vocació del P. Jeroni Nadal tots els fluxos i refluxos, totes les vacil·lacions i destorbs d'una vocació fins arribar a un veritable cas de conflicte que es resol finalment d'una manera victoriosa, gràcies als Exercicis espirituals de Sant Ignasi.

— P. Casanovas! Aquesta segona setmana s'emporta tres volums, i ja som al VII.

— És que la segona setmana representa el punt àlgid de l'obra dels Exercicis i en ella es fa un vaitot. És la setmana de la lluita i de la victòria. És una setmana de dotze dies, consideri... i després els documents de les eleccions.

— Vaig traient comptes i penso que vostè arribarà als dotze volums.

— Si Déu vol no serà així. Les setmanes tercera i quarta se n'emportaran un volum cadascuna, i faran nou i després...

— I després?

— No res, no res; el tom desè em sembla que no el faré, no el sabré fer.

— De què serà?

— No res; no res; no he dit res.

Tenim, doncs, que el pla del P. Casanovas arriba fins a deu volums amb una certa insèguretat de si el volum desè es quedarà *in pectore*.

J. R.

Acció Social Popular

Carrer del Pi, 12, primer / BARCELONA / Telèfon 21160

Catalunya Social

òrgan d'Acció Social Popular. — La millor revista social de Catalunya. — Preu: 12 pessetes l'any.

Dependent!

òrgan de la «Unió de Dependents d'Acció Social Popular». Tramesa gratuïta als socis i «Amics del Dependent».

Butlletí d'Acció Social Popular

gratuït per als socis d'Acció Social Popular.

FOMENT DE PIETAT. Durán i Bas, 11. BARCELONA

Esdeveniment sensacional

Ho és certament en molts sentits l'aparició del llibre

MEMÒRIES D'UN CABALER

PER

JAUME RAVENTÓS

Il·lustracions de J. G. Junceda

Voleu conèixer i fer conèixer l'excés i la força de la vida patriarcal en l'antiga masia catalana?
¿Voleu gustar intensament i de casa estant la vida forana amb totes les seves emocions i les seves placideses?

¿Voleu ser captivats dolçissimament per l'interès d'una novel·la amb dites i sentències que són nodriment sanitos de l'esperit?

Compreu, llegiu, propagueu: MEMÒRIES D'UN CABALER.

Més de 400 pàgines. — 120 dibuixos d'En Junceda

Una artística i alegre coberta a diverses tintes.

Un llibre esplèndid. — Un present riquíssim.

MEMÒRIES D'UN CABALER

En rústega: 4'50 ptes. Enquadernat en tela, 6 ptes.

En la Diada del llibre ha constituït enguany un èxit de llibreria

QÜESTIONS D'ARA

EXPOSICIÓ I DEFENSA DE LA VERITAT

pel Dr. Josep Roura, Prev.

Espirits nobles defensors de la veritat catòlica, fervorosos propagandistes del bé, jovent apologista d'ambdós sexes, alleluia! En el llibre "Qüestions d'ara" tindreu l'arma més certera i manejable per a batre sense retop els enemics de la nostra fe, tant si es presenten descaradament ateus, com si es volen tapar la cara amb la desacreditada carota de tots els laïcismes.

L'obra duu un pròleg de presentació escrit per Mn. Eudalt Serra i Buixó, i el llibre és bellament encobertat amb un artístic dibuix allegòric de gust discretament modern.

Preu: 3 ptes. en rústega. Enquadernat en tela, 5 ptes.

Últimes publicacions de l'Oficina Romànica

RAMON LLULL

L'opuscle en vers sobre el Pecat d'Adam

(Edició crítica)

1 pta.

Bibliografia de la llengua i literatura catalana

Fascicle IV (1931-1932)

2 ptes.

Anuari de l'Oficina Romànica

Vol. V (1932)

27 ptes.

M. DE MONTOLIU

Breviari Crític

Vol. IV (1929-1930)

6 ptes.

Amb motiu de les festes que es fan a Catalunya celebrant la Beatificació del Pare Claret, «Foment de Pietat» publica una segona edició i amb onze gravats de pàgina sencera la

Vida compendiada del Beat Anton M.ª Claret i Clarà

pel P. JOSEP SIRVENT

Missioner del Cor de Maria

60 pàgines i 11 gravats de pàgina

Preu: 40 cèntims

Unes aigües excepcionals per la seva composició
i per les seves famoses propietats terapèutiques

Balneari TERMES ORION

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Malalties del sistema nerviós i de la circulació. — *Hipertensió arterial; apoplexia.* —
Artritis i Reumatisme. — Processos quirúrgics. — Malalties de la dona.

Temporada: del 15 de maig al 31 d'octubre

EN BEGUDA: AIGUA ORION

COMPANYIA TRASMEDITERRÀNIA

*Serveis regulars entre tots els ports de la Península i els de Balears, Canàries,
Marroc i territoris espanyols del Golf de Guinea (Fernando Póo).*

Servei ràpid setmanal de gran luxe Barcelona - Càdiç - Canàries
(sortida els dissabtes de Barcelona) prestat per les motonaus "Villa de Madrid" i "Ciudad de Sevilla"

De Barcelona a Palma, cada dia a les 21 h. (excepte
els diumenges).

De Barcelona a Mahó, dimecres i divendres a les 19 h.

De Barcelona a Alcúdia i Mahó, diumenges a les 19 h.

De Barcelona a Eivissa, dilluns a les 18 h.

De Barcelona a València, dilluns i dijous a les 20 h.

De Barcelona a Alacant i Oran, tots els diumenges
a les 8 h.

De Màlaga a Melilla, cada dia a les 20 h.

D'Algecires a Ceuta, dues vegades al dia, a les 7 i a
les 15 h.

D'Algecires a Tànger, cada dia a les 14 h.

De Càdiç a Canàries, dilluns i dijous a les 15 h.

De Càdiç a Larache, els dies 1, 5, 10, 15, 20, 25 de cada
mes a les 21 h.

De Barcelona amb escala als ports de la Mediterrània
per a Santa Isabel (Fernando Póo) i territoris del
continent el dia 17 de cada mes.

BARCELONA: Via Laietana, 2 — *Agències en tots els ports* — **MADRID:** Paseo de la Castellana, 14

FUNICULAR AERI DE MONTSERRAT A ST. JERONI

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmnibus

Complement obligat de tota excursió ben
organitzada a Montserrat.

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent,
(la major del planeta) ascendeix al cim més
alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

ATENES — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. A. G. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATLUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA